

რეგისტრაციის, კახლის, აღმოსავლეთ-მდელი, აკუტხის, აღსულანდუ-ლი, ეპისხის, გუბისხის და სხვანი. მათ ნაწილებში ხუბარია არა მხოლოდ ილიას სივრცის ბოლო წილების, შემოქმედებისა და მოღვაწეობის, არამედ საქართველოს მფლობელობის, ყოფის, კულტურისა და სხვების შესახებ.

მათ შემდეგშიც ემტობიან ცალკეული პარაფრეზები, რომელთა მოღვაწეობა ეფუძნება საქართველოს ინტერესების სამსახურს, ძირითადად კულტურული თვალსაზრისით. მათივე თქმით, ეს ემიგრაციის პირველი არ იყო, მაგრამ ქართველ

შესახებ თანხარი ღირსების არ არის, რადგან ისინი სხვადასხვა პარტიისადმი ეფუძნებიან გამოცხადებულ შეხედულებებს ადგილდენ, რაც ნაწილობრივ ილიასადმი დამოკიდებულებამაც ხანა ერთი უნდა იყოს, რომ ისინი ისეთ პირობებშიც ამხედვებდნენ ქართველებს, რომელთაც საქართველოში ტანუქონდა დადებული კრახი. ემიგრანტი მოღვაწეობა, ძირითადად მართლმადიდებლობის ილიას შემოქმედებისა და მოღვაწეობის, სწორ ინტერპრეტაციას აძლევდნენ მის მხარეში. შემოქმედების, რომელიც ქრისტიანული მოღვაწეობისათვის

ასახული, თუმცა ზოგი რამ ხადა მან ქართველებს იქცევს თამარ ქანცის კლასიკურ და ქართველი კლასი, რომელშიც გამოვლენილია ილიას დამოკიდებულება ქართველი კლასისადმი, რომლის მიხედვით ქართველი კლასის საქონის განთავრება და სრული გამოყოფა საქართველოს რაობის და არსებობის საქონისაგან ილიას არა სწამდა. იგი იყო მთავარი საძირკველი იმ დრო ტანობის, რომელიც უკუღმართ ღროს ეთარება და უწყალო ხელს აქვს დატრეფა და დაეხმეულება. იტორი იქვე აღნიშნავს, რომ ილიას საქართველოს მომე-

წეობა იყო. იტორი იქვე აღნიშნავს, რომ ილიას საქართველოს მომეწეობა იყო. იტორი იქვე აღნიშნავს, რომ ილიას საქართველოს მომეწეობა იყო. იტორი იქვე აღნიშნავს, რომ ილიას საქართველოს მომეწეობა იყო.

ემიგრაციის ილიათი სხობრება

ქართველ ერს მრავალჯერ დაგვიბა ისეთი მძიმე პერიოდი, როდესაც მისი სუვერენობა ნაწილად, არისტოკრატიული ფენა, განათლებული საზოგადოება იმდენივე ტანსხვარა დატრეფებდა სამშობლო და მის საზღვრებს გარეთ ცემდა. უფრო კულტურული საქმიანობა აქ იყო ამხედვისა და ეპისტანე VI-ის დროს, აქ იყო ეპისტანე VI-ის დროს, აქ იყო ეპისტანე VI-ის დროს, აქ იყო ეპისტანე VI-ის დროს.

ემიგრანტთა ცეცხლი ნაკადს, სხვადასხვა დროს სხვადასხვა მიზეზით წახულ ქართველობას, ერთი რამ აერთიანებდა — რწმენა საქართველოსადმი სრულად შევრება. ყოველ ეპოქაში ქართველი ემიგრანტები სამშობლოსათვის ქმნიდნენ კულტურულ ღირებულებებს. მათი ნაწილები თუ მხარეები ქმნიდნენ უბრალოდ მდინეში არსებულ წყობილების, საზოგადოებრივი ყოფის საძირსადაც თვალსაზრისს, განსხვავებულ ხელსეციობას და მოღვაწეობის ადგილად, რაც უდავლად ხშირად იქნებოდა იყო დატრეფებული. ამიტომ ემიგრანტთა ნაზრევი აქვარა ის მართლმადიდებელი, რომელიც მოღვაწეობდა უკანასკნელ ხანს გახდა შესახებული საქართველოში.

ქართველ ემიგრანტთა შრომები ილიას შესახებ იმდენივეა საზოგადოების ქართული პრესის ფურცლებზე ცალკეულ კრებულებში, წიგნებში. მათ შორის, უკანასკნელში: „კახეთისათვის“, „ილიას ქართლისა“, „სამშობლო“, „ქართლისა“, „საქართველო“, „საქართველო“ და სხვ. განსაკუთრებით — „თეთრი ეთარე“, „საქართველოს გემები“, „ქართველი არა“.

გადავხილეთ. წინა კ. საბჭოთა იდეოლოგიური წიგნის გამო, ეს საქონის უკანასკნელ წიგნში ან ფრანკურულად განხილულია, ან საერთოდ არ იყო ცალკეის საგანი, ან ბევრი რამ შედარად იყო გამარტებული.

ქართველ ემიგრანტთა დამახორება ის იყო, რომ მათ, სოციალისტურ-კომუნისტური მოღვაწეობისაგან თავისუფლებმა, სწორი დამოკიდებულება გამოიქმნება, საზოგადოების მართლმადიდებელი შეხედულებანი და თუმცა ფრანკურულად მაგრამ, არსებობდა სწორად განხილვის და შეკავსების ილიას შემოქმედება ქრისტიანული მოღვაწეობისათვის პრინციპების პირობებთან. აქც ის უნდა დატრეფებული, რომ ზოგჯერ მოღვაწეობდა თვალსაზრისსაგან გამოხატვად, მაგრამ მანაც უკრახვებდა. მათ შრომებში ილიას დედა და შემოქმედობა სხვადასხვა კუთხით განხილულია.

განსაკუთრებით ფასეულია ქართველ ემიგრანტთა ის შრომები, რომლებშიც ილიას ნაწილობრივად შეხებულა გამოყოფილი მადლა კადანების წიგნში „ილიას ქვეყანაზე რედაქციის ფალოზიანზე“, რომელშიც „კანდიდატი“ პრობლემატიკას

დამხივის პრობლის სათავედ ქართული იუჯახის ხშირად მანდა: აქც ციხისა და ნესტიან პეტრეზურში, სადაც საქართველოს მომავალზე ფურთი აქვე იწინებოდა უკრთ მისთვის და დედა დამხეობადა“, მტონმა თავის მრწამსს, საქართველოს მერმისისათვის სამსახურის საუბრად დაულო ქართული იუჯახის, ქართველი დედას პრობლემა“.

უადრესად მნიშვნელოვანია უიქტორ ნოზისის შრომები: „ილიას და დამოკიდებულების საქონის“, „ილიას ქვეყანაზე“. აღმოსავლეთში მოცულობით მცირეა იწინებდა ილიას ეფონული მოხერების ფესები მოცხა, რასაც არი ფაქტორი განხილვად: ბრძოლა თავისუფლებისათვის და შემოქმედება თავისუფლების ნადავლზე. მთელი მისი მოღვაწეობის დამოკიდებულება ქრისტიანულ ეთარზე, სწორის უსაღვეს კატეგორიებზე.

ეკრობისქვე ილიას „ქართველ დედა მოურავი“ უწოდა, რამდენიმე წელი უნდა და მონდობა, რომ თავისი შემოქმედების სათავე, სხვა იმდენივე მიზეზთან და სხვა პირთან ერთად, ილიას დღეობა-ტრეფული შემოქმედობა და მოღვა-

ნახტან სულამა

დავლი ხანჯარისა და ნათია ბებიაშვილის მიერ შედგენილი ორტომიანი კლასიკური ემიგრანტთა თვალთ („გამომცემლობა „ილიასი“) უადრესად მნიშვნელოვანი კრებულებია, რადგან გეგმების ნაწილებს საზოგადოებრივ მოღვაწე ისეთი პარაფრეზებისა, როგორცაც იყვნენ: ხაკეია, შამბრეფობი, ენოზი, ტრახობისქვე, თამარა, მწერთი, ელი